

Het geheim van de godin

Het geheim van de godin

Marloes van der Welle

Schrijfster: Marloes van der Welle

Coverontwerp: Arnout Hendriks

ISBN: 9789463189606

© OptimaTaal

Alle rechten voorbehouden aan de auteur. Niets uit deze uitgave mag op enige wijze worden gekopieerd, vermenigvuldigd of gedeeld zonder schriftelijke toestemming vooraf van de auteur (via info@optimataal.nl)>

1 Inleiding

Ik was een jaar of twintig en op zoek. Op zoek naar mezelf en naar 'iets hogers' wat er volgens mijn gevoel moest zijn. Tijdens mijn zoektocht ontdekte ik de wicca, een moderne variant van de hekserij uit de tijd van de Kelten en Germanen.

Wicca is een natuurreligie, gericht op harmonie met jezelf, de wereld om je heen en de geestelijke wereld. In wicca vond ik mezelf, het doel van mijn leven en vooral: ik leerde de geestelijke wereld kennen die om ons heen is, een onzichtbare wereld vol kracht. Ik vond er mijn plek en wilde niets liever dan mijn hele leven trouw blijven aan de godin die door wiccans aanbeden wordt...

Een aantal jaar leefde ik als heks, overtuigd van de kracht van wicca en enthousiast over het leven met de godin. Tot ik op een dag totaal onverwachts en ongewild nieuwe inzichten kreeg die mijn leven radicaal op zijn kop zetten. In dit boek wil ik je graag meenemen in mijn zoektocht, maar ook in de ontdekkingen die ik heb gedaan over het geheim van de godin. Af en toe vind je aan het eind van een hoofdstuk een blokje met vragen die je helpen 'een duik in het diepe' te nemen. Tenslotte is een boek pas écht interessant als je er zelf iets mee kunt, als het je leven verandert. Ik hoop dat je ervan geniet!

Marloes

2 Op zoek

Vrijdagmiddag! Op die dag mocht ik altijd iets eerder van mijn werk naar huis, om het weekend lekker vroeg te laten beginnen. Voor mij betekende het weekend niet 'uitgaan en veel drinken', maar een paar dagen van lekkere dingen eten en veel lezen. Dat begon op vrijdagmiddag, als ik naar de bibliotheek ging om nieuwe boeken te halen, en daarna een snelle ronde over de wekelijkse markt, voor een zak verse popcorn. Wat een rijk en vrij gevoel gaf het me om daarna op mijn bed te gaan liggen; popcorn bij de hand en een nieuw boek open voor me! De afgelopen maanden was die vrijdagmiddag bijna een symbool geworden van mijn nieuwe vrijheid, die ik had gekregen door eindelijk, na jaren, de verkering met mijn vriend te verbreken. Patrick en ik hadden zes jaar verkering gehad en in die tijd was het al heel vaak uit- en weer aangegaan tussen ons. Iets in mijn diepste binnenste vertelde me telkens weer dat wij gewoon niet de juiste combinatie vormden, maar zijn oprechte beloften en lieve toezeggingen om dingen anders te gaan doen, haalden me steeds weer over om onze relatie nog een nieuwe kans te geven.

Maar nu, na zes jaar verkering, had ik er definitief een punt achter gezet. Het had Patrick veel pijn gedaan dat het, ondanks zijn pogingen, niet gelukt was mijn hart voor altijd te winnen, maar ik wist dat iedere volgende poging tussen ons weer op niets zou uitlopen.

Toch was het ook voor mijzelf even wennen, een leven zonder Patrick. We waren bijna altijd samen geweest, zodat ik nu ineens iedere avond 'vrij' had. Wat had ik nu veel tijd voor mezelf en voor de dingen die mij interesseerden!

Eindelijk had ik weer tijd voor mijn grote hobby: lezen. Ik verslond het ene na het andere boek uit de bibliotheek en kwam iedere week met een grote stapel nieuwe boeken thuis. Tijdens het avondeten, 's avonds in bed, en 's morgens bij het ontbijt zat ik met mijn neus in de boeken. Ik las van alles, maar het liefst (auto)biografiën en psychologische verhalen. Ook verdiepte ik me in spirituele boeken, waarvan ik er in de bibliotheek vele kon vinden. Ik wist voor mezelf zeker dat er 'iets meer' moest zijn dan alleen de zichtbare dingen om ons heen. Er moest iets anders zijn, iets méér in de geestelijke wereld, maar wat? Het christendom waarmee ik was opgevoed, leek me niet relevant. Wat moest ik met een God die mij allerlei dingen voorschreef van wat ik wel en niet mocht doen, terwijl ik zelf verstand had? Het christendom leek me trouwens maar saai. In mijn middelbare schooltijd had ik met een paar meiden in de klas gezeten, die altijd in een rok liepen en een lange vlecht in hun haar droegen. Dat beeld trok mij bepaald niet aan! Ook herinnerde ik me nog pijnlijk duidelijk een situatie waarbij de dominee van mijn moeder (die christen was) haar openlijk voor schut zette in de kerk. Ze was huilend thuis gekomen en ik was woedend geweest. Nee, met zulke christenen wilde ik al helemaal niets te maken hebben! Maar wat was er dan wel aan 'hogers', als het niet de God van de bijbel was? Ik las boeken over antroposofie, astrologie en esoterie. Handlijnkunde, natuurgeneeskunde, de kracht van positief denken... alles had interessante en leerzame aspecten. Ik was op zoek, maar waar kon ik vinden wat ik zocht? Ik wist bovendien zelfs niet eens precies wat ik zocht!

Op één van deze vrijdagmiddagen ging ik opnieuw langs de rijen met boeken in de bibliotheek. Mijn oog viel op de titel van een boek dat ik nog niet eerder had gezien: 'Mijn leven als heks'. Dat klonk interessant! Op de één of andere manier moest ik helemaal niet denken aan de heksen uit

sprookjesboeken en enge films, maar voelde ik direct een soort herkenning. Ik nam het boek mee naar huis, als enige boek dat ik die week leende uit de bieb. Dit kon het wel eens zijn!

DUIK IN HET DIEPE

- Veel mensen hebben diep in hun binnenste het besef dat er een 'hoger iets' is. Sommige mensen negeren dat besef, en gaan niet verder op zoek. Anderen gaan juist wel op zoek, om allerlei redenen. Hoe is dat bij jou? Waarom ben jij op zoek? Wat hoop je te ontdekken tijdens je zoektocht?
- Waar denk jij aan bij 'het hogere'? Denk jij aan een persoonlijke macht, of meer aan een onpersoonlijke kracht? Is het positief, negatief of neutraal?
- Welke rol spelen jouw opvoeding, vriendenkring en opleiding bij het vormen van jouw gedachten hierover?

3 Wat vooraf ging...

Het boek 'Mijn leven als heks' gaf het startschot voor een grote verandering in mijn leven. Waarom sprak de titel van dat boek me zo aan? Ik weet het niet. Als kind was ik christelijk opgevoed. Ik ging naar een protestantse basisschool en iedere zondag ging ik naar de zondagsschool van een pinkstergemeente in de buurt. Toch gingen mijn ouders zelf niet naar de kerk. Achteraf weet ik nog steeds niet hoe ik bij die pinksterzondagsschool terecht ben gekomen. Mijn moeder vermoedt dat ik met mijn neef en nichtjes meeding; hun buurman was voorganger van deze kleine kerk.

Ik vond het heerlijk op zondagsschool en leerde iedere week trouw mijn bijbeltekst uit het hoofd. Die kreeg je mee naar huis op een klein kartonnen kaartje met een stickertje erop. Ook kende ik alle liedjes en verhalen uit de bijbel. Ja, ik hield zelfs zoveel van God, dat ik non wilde worden! Toen ik ontdekte dat je daarvoor katholiek moest zijn – en dat waren wij thuis niet, op mijn vader na – besloot ik dat ik dan zending wilde worden om iedereen te vertellen over de Here Jezus.

Toen we twaalf jaar waren, gingen we van zondagsschool af en moesten we in de volwassenendienst blijven. Dat leek me helemaal niks! Die dienst duurde ruim twee uur – in mijn ogen vreselijk lang! Omdat mijn ouders bang waren dat mijn zus, broer en ik in een gat zouden vallen, ging mijn moeder op zoek naar een eigen gemeente. Maar dan eentje waar de dienst niet zo lang duurde en die niet te ver weg was. Daarmee hoopte ze dat we met haar zouden blijven meegaan naar de kerk. En dat deden we dan ook, ook al moest mijn moeder ons wel opporren om op zondagochtend op tijd op te

staan. Zelf ging ze nu ook voor het eerst in jaren wekelijks naar de kerk en ze genoot ervan. Voor ons als tieners was het een stuk minder interessant. De dominees waren altijd saai en oud, de liedjes gingen te langzaam en het orgeltje was al helemaal belachelijk. Dat we de diensten konden volhouden, was door poppetjes te tekenen op het weekblaadje dat we bij de deur kregen overhandigd. Heerlijk toch, om spottekeningen te maken van zo'n dominee op de kansel?!

In die tijd leerde ik Patrick kennen. Hij was zeventien jaar, ik dertien. Prachtige blauwe ogen had 'ie en een stoere brommer. Ik zag hem in de boekhandel waar ik een nieuwe schoolagenda wilde kopen en bleef gewoon een tijdje naar hem staren. Hij keek terug. Eenmaal buiten sprak hij me aan en nodigde me uit om mee naar de film te gaan. Ik vermoedde wel dat mijn ouders het niet goed zouden vinden als ik met een wildvreemde meeding naar de film, dus we kletsten gewoon wat en wisselden onze telefoonnummers en adressen uit. Ik had een vriendje!

Patrick's moeder was christen en ging iedere zondag naar de kerk. Zelf hoefde hij niet mee, zijn moeder had haar pogingen op gegeven en Patrick vrijgelaten in zijn keus om wel of niet mee te gaan. Niet dus. Toch dacht hij wel na over diepere dingen. Op een avond zaten we nog laat buiten, tegen de muur van een school aan, en staarden naar de sterren. „Denk jij dat er zoiets als Marsmannetjes bestaan?” vroeg hij. „Stel je voor dat we van bovenaf worden bekeken en bestudeerd door een ander soort van leven...” Vanuit mijn christelijke opvoeding leek het me onmogelijk dat God nog andere levende wezens zou hebben gemaakt, maar het was wel leuk om er gewoon wat over door te filosoferen.

Hij had ook vragen over de bijbel. Bijvoorbeeld hoe het kon dat Kaïn, die zijn broer Abel had vermoord, naar een stad

vluchtte, terwijl God alleen Adam en Eva had geschapen, en die slechts twee zonen hadden gekregen. Dat leek hem onlogisch. Ik wist er ook geen antwoord op, en kon alleen maar instemmen dat het inderdaad wel heel vreemd was. Voor mij was geloof zó vanzelfsprekend, dat ik geen antwoorden had toen Patrick me er dieper op doorvroeg. Eigenlijk wist ik niet echt wat ik geloofde, en waarom. Nogal een wankele basis om vanuit te leven! Toch verdiepte ik me er niet in om zijn vragen te beantwoorden; ik accepteerde gewoon dat het vreemd en twijfelachtig was wat er in de bijbel stond.

Vaak bleef ik op zaterdagavond bij Patrick slapen. Noch zijn moeder, noch de mijne, was daar erg blij mee, maar ze verboden het ons niet. In het begin ging ik nog wel eens met zijn moeder mee naar haar kerk, maar het werd steeds minder aantrekkelijk om ons warme bed te verlaten voor die koude kerk met harde stoelen. Uiteindelijk ging ik helemaal niet meer mee en alles wat ik nog wist van God vervaagde langzaam steeds meer.

Hoewel we het vaak heel leuk hadden samen, veranderde ik wel door onze verkering. Patrick was onzeker over zichzelf, maar dat maskeerde hij door heel stellig en overtuigd te zijn naar mij toe. Dat maakte hem behoorlijk dominant en ik leek niet veel goed te doen. Zelf was ik net dertien, veertien jaar en nog volop op zoek naar wie ik eigenlijk was. Zijn sterke mening maakte me des te meer onzeker in die ontdekkingstocht. Ik durfde steeds minder te zeggen wat ik eigenlijk écht wilde, voelde of dacht en werd heel passief. Hij vond dat ik te dik was en op dieet moest. Ook vond hij mijn vriendinnen maar rare meiden, waardoor ik hen steeds minder opzocht. Mijn hobby's, zoals scouting en schrijven, werden ook afgekraakt en voor lezen had ik al helemaal weinig tijd omdat Patrick iedere avond langskwam. Ik wilde